

# UZVARAS CEĻŠ

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: trešdienās, piektdienās un svētdienās

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes organs

Nr. 99 (897)

Trešdien, 1956. g. 22. augustā

7. gads

## Vairāk palīdzēt savam šefības kolchozam!

### PILSĒTAS DARBAĻAUDIS, ko Jūs esiet darījuši, lai kolchozos ātrāk novāktu šī gada ražu?

Ražas novākšanas laikā liela nozīme ir ikvienai darba rokai, tāpēc arī kolchoza darbarūkiem to sniedz pilsētas iedzīvotāji — rūpnīcu, uzņēmumu un iestāžu darbinieki.

Labi savam šefības — Maļenkova vārdā nosauktajam kolchozam palīdz rajona milicijas nodaļas darbinieki, kuri 1,5 ha platībā izaudzēja kukuruzu, novāca to un ieskābēja, iegūstot pa 300 cent zaļās masas no hektara.

Rožupes pienotavas kolektīvs ar direktoru b. Ignatjevu priekšgalā ēkai piedalās rudzu pļaujā un citos ražas novākšanas darbos lauksaimniecības arteļi „Ziedošā vārpa”.

Lielu palīdzību sniedz finansu nodaļas darbinieki Oškalna vārdā nosauktajam kolchozam.

Taču to nevar teikt par visiem rajona rūpniecības uzņēmumu un iestāžu kolektīviem. Lūk, ko saka Līvānu pienotavas atbildīgie darbinieki: „Mums maz cilvēku un, ja daži izbrauks uz kolchozu, tad pārējiem būs vairāk jāstrādā.” Šī nostāja ir nepareiza, darbs ir jāiekārto tā, lai ražas novākšana netraucētu uzņēmumu ražošanas darbu. Labu piemēru šinī ziņā rāda rajona komunālo uzņēmumu kombināts (direktors b. Jablonskis). Gandrīz katru dienu 20—25 cilvēku liela brigāde atrodas savā šefības kolchozā un iedzīvotāju apkalpošana no tā neceš.

„Nav laika” strādāt savā šefības kolchozā Brīvprātīgās ugunsdzēsēju biedrības darbiniekiem. Trīs cilvēki kolchozā nostrādāja trīs dienas, bet pēc tam atkal viņi ieņēma savas dežūras vietas dežūrtelpās.

Savam šefības kolchozam „Dzimtene” palīgā nebrauc līnu un labības sagādes darbinieki.

Rūpniecības uzņēmumu vadītājiem jāatceras, ka šefu palīdzība neizpaužas tikai saimnieciskajos darbos, kur talku veidā veic vienu vai otru darbu. Kolchozi no saviem šefiem gaida daudz vairāk. Ja rajona rūpkombināta darbinieki izgāja lauksaimniecības arteļa „Padomju Latvija” kolchozniekiem palīgā novākt ražu, tad ar to vien viņi apmierināties nevar. Kāpēc gan tik liels uzņēmums kā rūpkombināts nevarētu kolchozam pagatavot, teiksim, sarkanajam stūrītīm mēbeles, vai sniegt kādu citu materiālu atbalstu?

Ražas novākšanā daudz var palīdzēt skolas. Tā nesēn Līvānu 1. vidusskolas skolotāji nāca palīgā kolchozam „Nākotne” skābbarības sagatavošanā. Jāsaka, ka 1. vidusskolas kolektīvs lauksaimniecības arteļi „Nākotne” ir ne tikai gadījuma talmieki, bet viņi ir arī pastāvīgi atsaucīgi sava kolchoza palīgi, kas nerēķinās ne ar darba laiku, ne ar kādiem citiem apstākļiem. Lielu darbu viņi veic kolchoznieku politiskajā audzināšanā.

Savam dzimtajam kolchozam palīdz arī Rimieānu, Sīfu, Vanagu un citu skolu skolēni un skolotāji.

„Kādu palīdzību ražas novākšanā sniedz jums skola”, prasām Čapajeva vārdā nosauktā kolchoza priekšsēdētājam b. Gaševam. Un skan atbilde: „Pagaidām nekādu.”

Ražas novākšanā nekādu dalību neņem Upenieku pamatskola (pārzine b. Lazdāne). Viņiem jāpalīdz Molotova vārdā nosauktajam kolchozam.

Biedri skolotāji un skolēni! Vai esat aizmirsuši savu solījumu ēkai piedalīties ražas novākšanā un neatlaidīgi cīnīties pret tās zudumiem?

Bieži gadās, ka pilsētas darbaļaudis izbrauc uz kolchozu palīgā, bet tur neviens viņus negaida, veicamais darbs nav zināms, nav ne darbarīku, ne vadītāju. Gadās arī tā, ka talmieki no kolchoza nesagaida apsolīto mašīnu. Tā tas, piemēram, notika ar Kaļiņina vārdā nosaukto kolchozu. Talmieki nogaidīja līdz 10.00 un, nesagaidījuši to, izklīda pa mājām.

Lielu palīdzību no savām šefības organizācijām kolchozi gaida masu politiskajā darbā. Tāpēc šefu uzdevums būtu blakus darbam tīrumā noturēt pārrunas ar kolchozniekiem vakaros, palīdzēt sienas avīžu vai kaujas lapīņu izdošanā, sagatavot labus priekšnesumus un sniegt tos kolchoza klubā pēc kopēja darba tīrumā.

Katra uzņēmuma un iestādes goda lieta ir pārdomāt savas iespējas, sarunāties ar kolchozniekiem un izplānot, kādu palīdzību gaida kolchozs un ko uzņēmums var sniegt.

## PĀRSKATS

par ražas novākšanas gaitu rajona kolchozos uz 20. augustu procentos (pēc plānu komisijas ziņām)

№ p. k.	Kolchoza un ciema padomes nosaukums	Noplauts ziemāju	Noplūkts līnu	№ p. k.	Kolchoza un ciema padomes nosaukums	Noplauts ziemāju	Noplūkts līnu
1.	Darba tauta	87	—	6.	Nākotne	89	16
	Draudzīgais maijs	76	13		Zelta vārpa	64	2
	Kursišu c/p	81	7		Molotova v. n.	51	13
2.	Vorošilova v. n.	72	12	Līvānu c/p	62	11	
	Rauniešu c/p	72	12	Molodaja gvardija	84	1	
3.	Maļenkova v. n.	85	24	Padomju Latvija	63	23	
	Staļina v. n.	63	44	Leņina v. n.	45	3	
	Darbs	62	21	Rudaētu c/p	61	10	
4.	Pēternieku c/p	71	34	Ciņa	87	5	
	Brīvais zemnieks	82	4	Uzvara	46	—	
	Sarkanais karogs	81	13	Rožkalnu c/p	57	2	
5.	Strauts	51	2	Oškalna v. n.	60	15	
	Turku c/p	69	5	Dzimtene	58	5	
	1. Maijs	68	6	Staru c/p	59	10	
5.	Ziedošā vārpa	78	11	Čapajeva v. n.	67	15	
	Latgales zieds	54	4	Kaļiņina v. n.	64	21	
	Rožupes c/p	65	6	Jersikas c/p	51	20	

Nav viegli šogad strādāt ziemāju laukos, kad ik dienas gan plāvējus, gan kūlējus traucē lietūs gāzes. Neskatoties uz to, rajona kolchozi strādā pēc lozunga — novākt ražu jebkuros laika

apstākļos. 20. augustā rajona kolchozi bija noplāvuši 67,6 procenti no visu ziemāju platības. Tādu ciemu padomju kolchozi kā Rauniešu (priekšsēdētājs b. Nikitins), Kursišu (priekšsēdētājs b. Brūveris)

ziemāju pļauju veikuši par 70—80 procentiem, bet kolchozi „Nākotne”, Darba tauta”, „Draudzīgais maijs” par 76—89 procentiem. Kolchozos „Padomju Latvija”, Staļina vārdā nosauktajā un citos turpinās ziemāju kultūšanu.

Ziemāju pļauja jāveic organizētāk Leņina vārdā nosauktajā kolchozā, „Latgales zieds”, „Strauts”, Molotova vārdā nosauktajā, kur noplauti tikai 45—55 procenti, kaut gan ziemāji nogatavojušies visās platībās. Ar ziemāju pļauju kavēties nedrīkst, jo drīz varēs pļaut arī vasarāju.

Blakus ziemāju pļaujai vairākos rajona kolchozos labi sokas līnu plūksana. Pēternieku ciema padomes kolchozi līnu plūksanu veikuši par 34 procentiem. Viņiem seko kolchoza „Padomju Latvija” un Kaļiņina vārdā nosauktā kolchoza linkopji.

## Tas atvieglina kūdras iegūvi

Katram zemkopim skaidrs, ka mūsu republikas apstākļos augstas lauksaimniecības kulturu ražas var iegūt tikai tad, ja apstrādājamā augsne saņem bagātīgu organisko mēslu devu. Tā kā organisko, tas ir, kūstmēslu vairumā kolchozu nepietiekoši, tad tos var aizstāt ar organominerālmēslu maisījumiem un kompostiem. Viena no galvenajām mineralmēslu maisījuma izejvielām ir kūdra, kuras mūsu rajonā ir pietiekoši daudzuma. Jau vairākus gadus rajona kolchozi ar labiem panākumiem izlieto to lauku mēslošanai. Sakarā ar to, ka līdz šim kūdras ieguve maz mehanizēta un vasaras periodā kolchozos ir jūtams darbaspēka trūkums, tad kūd-

ru galvenokārt sagatavoja un izveda tikai ziemā un mazos daudzumos. Ziemā izvestā kūdra satur daudz mitruma, citreiz pat vairāk kā 50 procentu. Tāpēc arī izskaidrojams apstāklis, ka daži kolchozi ziemā negrib sagatavot un izvest šādu kūdru.

Lai atrisinātu kūdras sagatavošanas un izvešanas jautājumu vasaras mēnešos, Līvānu MTS inženiertehniskais personāls šovasar konstruējis un izgatavojis jaunu kūdras iegūšanas un iekraušanas agregātu. Šis agregāts vienlaikus veic kūdras rakšanu un iekraušanu mašīnā. Pēc savas uzbūves jaunā mašīna ir ļoti vienkārša un viegli apkalpojama. Tā ievērojami palēnina

kūdras iegūšanas pašizmaksu. Tā samazinās par 3 rubļiem un 50 kapeikām uz katru tonnu.

Jaunā mašīna jau izmēģināta darbā. Vorošilova vārdā nosauktajā kolchozā, ar to strādājot, jau izrakts un iekrauts automašīnās 1100 tonnas kūdras. Trīstonnīgo traktora piekabi jaunais agregāts piekrauj četrās minūtēs.

Pārbaudes laikā agregātu apskatīja vairāku kaimiņu MTS speciālisti, kā arī Latvijas PSR lauksaimniecības ministrijas pārstāvis. Jaunizgudrotais kūdras ieguves agregāts ieguva atzinību. Tas tiek ieteikts mašīnbūves fabrikām plaša veida ražošanai.

M. Šuba,  
Līvānu MTS galvenais inženieris

## MŪSU REPUBLIKĀ



Daugavpils rajona lauksaimniecības arteļa „Dzirksētele” kukuruzas audzētāji apņēmies šogad no katra kukuruzas sējumu hektara ievākt 350 centnerus zaļās masas, bet Adama Kudīka vadītais posms apņēmies ievākt 400—450 centnerus zaļās masas no hektara.

Attēlā: (pa labi) posma vadītājs b. Kudīkis apskata kukuruzas lauku, no kura kolchoznieki paredz iegūt 600—700 centneru kukuruzas no hektara

Daugavpils rajona Molotova vārdā nosauktā kolchoza linkopji sākuši novākt līnus. Linkopjiem daudz palīdz skolēni, kuri ik dienas novāc 2—3 hektarus līnu.

Attēlā: Spogas vidusskolas 9. klases skolniece komjauniete Uljana Grigorjeva novāc garšķiedras līnus.

S. Daņilova foto



## VIŅI palīdz vienmēr

Svētdienas rītā pie 1. vidusskolas piebrauca kolchoza „Nākotne“ mašīna. To jau gaidīja pulciņš skolotāju. Viņu darba drēbes liecināja, ka brīvdien šodien paredzēts veikt darbu.

— Atpūtīsimies vakarā, — sprieda skolotāji, — tagad pienācis laiks, kad mēs savam šefības kolchozam varam palīdzēt visvairāk, tāpēc arī svētdien nav ko slinkot.

Kad talcinieki piebrauca pie skābarības bedres „Daugavnanagos“, kolchoza traktorists Andrejs Vucens savu tērauda kumeļu bija sakārtojis darbam. Ap skābarības griezēju rosījās kolchoza priekšsēdētājs b. Rušenieks. 2. brigades brigadieris b. Grandāns un vairāki kolchoznieki.

Talcinieki nekavējās. Varēja redzēt, ka viņi kolchozā ne pirmo reizi un lauku darbi tiem nav sveši.

Brūņojušies ar dakšām un grābekļiem, visi tūlīt devās uz lauku, kur biezos vālos gulēja sulīgs mists.

Skolotāji stājās pie darba, un pēc neliela brītiņa Guntis Ūbelis jau mašīnu ar smago zaļās masas kravu vadīja līdz skābarības bedrei.

Iedziedājās skābarības griezējs. Zaļā masa nepār-

trauktā strūklā pildījās bedrē, kur skolotāja Ausma Lapiņa un kolchoznieki to cītīgi sablīvēja.

Mistrs audzis garš, kraujot tas sagūlās un izkraušana prasīja ne mazums pūļu, bet eksekšmašīna „rija“ klēpi pēc klēpja ar tādu steigu, ka likās nevarēs iespēt tai pievest barību vajadzīgajā daudzumā. Te palīgā nāca virve un trose — paņēmiens, ko plaši pielieto Staļina vārdā nosauktā kolchoza šoferi. Tagad atlika mašīnu tikai piekraut.

Enerģiski uz lauka ar dakšām rikojās skolotājs Jāzeps Mačāns, vidusskolas saimniecības daļas vadītājs Jānis Zusāns. Skolotāja Gertrude Svarinska un skolas apkalpotāja Pelageja Mikanovska strādāja ar grābekļiem un uz vezuma rikojās kolchoza agronome Veronika Buceniece.

Darba trauksmē sprēgāja joki un asprātības. Vezums pēc vezuma ligoja līdz skābarības bedrei, aizgūtnēm dziedāja eksekšmašīna, bet bedre pildījās manāmi. Īsā laikā tā bija pilna.

Līvānu 1. vidusskolas talcinieki todiem pastrādāja krietni, bet šādas dienas skolas kolektīvam ir ne pirmās, ne pēdējās. Kolchozā skolotāji izpelnījušies labu slavu.

O. Paleja



Ir agra rīta stunda, bet Rīga jau uzsākusi jaunu ražot darbu dienu.

Veras arī Rīgas autobusu parka garažas vārti. Viens no republikas labākajiem autovadītājiem, pirmās klases šoferis Jēfims Molčanovs, sēžas pie stūres. Vēl nav septiņi, kad viņa vadītais autobuss jau aptur autostacijā, kur gaida braucēji. Sākas pasažieru ielaišana autobusā Rīga-Daugavpils.

Kamēr kasiere Skaidrīte Mīze pārbauda vai visi, kas grib tikt uz Daugavpili, Līvāniem, Krustpili, iegādājušies biļetes, aplūkosim mašīnu.

Stipri atšķiras šis autobuss no pārējiem. Mašīna ir daudz lielāka nekā autobusi, kas līdz šim uzturēja satiksmi starp mūsu republikas pilsētām un pie kuriem esam pieraduši. Pavisam savādāk izskatās arī mašīnas iekšpusē. Aviācijas tipa mīkstie krēsli, kuru augsto atzveltnu slīpumu pasažieri pēc patikas var palielināt, dod iespēju ceļā ērti pagulēt. Te nemanīsi nevienu puteklīti, jo modernā ventilācijas ierīce izslēdz putekļu iekļūšanu, gaiss te vienmēr tīrs un svaigs. Pasažierus netraucē arī koferi vai cita bagaža — tā novietota droši, specialās telpās. Pašā autobusā ir tikai tikliņi sīkiem sainīšiem, grāmatām un avīzēm. Pie katra sēdekļa pāra — spuldze. Ja iznāktu braukt naktī, varētu lasīt, netraucējot

### REPORTAŽA

## RĪGA — LĪVĀNI

citus, kuri nosnaužas. Te ir iebūvēts arī radio un ceļā var noklausīties muziku vai pēdējās ziņas.

Tāds ir jaunais tālsatiksmes autobuss ZIS-127, ar kuru mūsu pilsētu un rajonu iedzīvotāji nu var ērti un ātri aizbraukt uz Rīgu vai Daugavpili.

Pulksten 7 un 15 minūtes mašīna dodas ceļā. Pilsētas ielās tā nebrauc ar sevišķi lielu ātrumu, bet, kad priekšā paveras Daugavpils šosejas pelēkā lenta, mašīnas vareņās plaušas spēji uzelpo. Spidometrs rāda 70..., 80..., 90 kilometrus. Koknesē, Pļaviņās, Krustpilī autobuss stāv 10 līdz 40 minūtes ilgi.

— Kāpēc tik ilga atpūta? — vaicā kasierei pasažieri. Skaidrīte Mīze laipni paskaidro: — Mašīna brauc ar palielinātu ātrumu, kas prasa no vadītāja sevišķu uzmanību. Līdz Daugavpilij viņam paredzēta 2,5 stundas ilga atpūta. Un kasiere smaidot vēl piebilst: — Mēs jau tāpat aizve-

dīsim jūs uz Līvāniem īsākā laikā nekā vilciens.

Jāsaka atklāti — pasažieri arī neskumt par ilgajām „atpūtām“. Ir taču vasara, bet ceļš vijas gar skaisto Daugavas krastu.

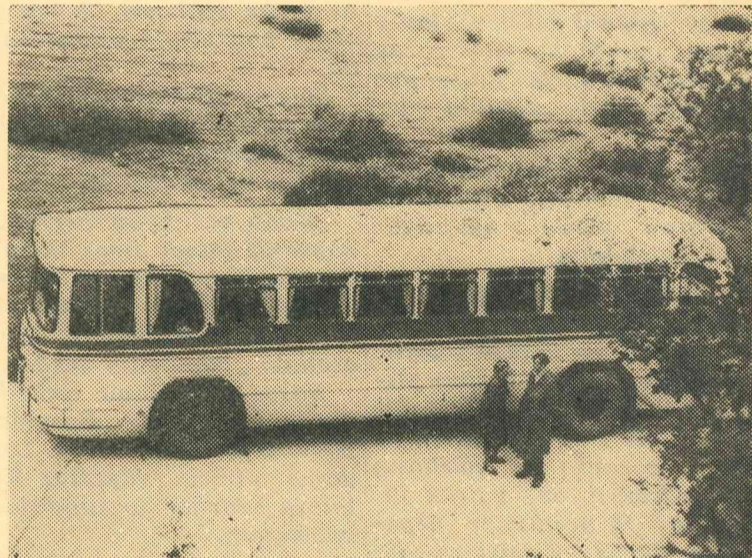
Kasiere nemeloja. Līvānos mēs iebrāucām agri. Ceļā pavadījām tikai apmēram četras stundas.

Kamēr iekāpa jaunie pasažieri, mēs aprunājāmies ar šoferi. Jēfims Molčanovs pastāstīja, ka nesen no Maskavas autorūpnīcas atbrauca grupa šā autobusa konstruktoru. Viņi interesējās, kā autobuss „uzvedās“ ekspluatācijas laikā, uzklaušīja šofera kritiskās piezīmes un ierosinājumus, lai turpmāk tālāk uzlabotu šīs skaistās mašīnas konstrukciju.

Mēs uzstādījām b. Molčanovam arī jautājumu:

— Cik kilometru cerat nobraukt ar jauno autobusu bez kapitalā remonta?

— Grūti vēl pasacīt, — atbildēja b. Molčanovs. — Ar automašīnu, uz kuras strādāju līdz šim, bez kapitalā remonta nobraucu 509 tūkstošus kilometru. Ceru, — viņš pasmaidīja, — ka otru pusmiljonu kilometru paveikšu ar šo autobusu.



Attēlā: (augšā) autobusa šoferis Jēfims Molčanovs, (lejā) autobusa kopskats.

J. Ozola teksts un foto

### Mums raksta

#### Nav un nav...

Rajona universālveikala daudzajās nodaļās gadu no gada palielinās preču asortiments, to kvalitāte. Palielinās arī preču apgrozība.

Daudz pircēju ik dienas virina kulturpreču nodaļas durvis un apskatījuši preces, uzdod pārdevējai vienu un to pašu jautājumu: kad būs iespējams nopirkt vienkāršus krēslus, taburetes, galdus, drēbju skapjus, grāmatu plauktus utt. Un jau vairāk kā divus gadus dzirdama pārdevējas viena un tā pati atbilde: — Nav un nezinu, kad būs. Jākaunas tirdzniecības noda-

ļas vadītājam b. Meirānam un patērētāju biedrības valdes priekšsēdētājam, ka jau vairākus gadus veikalos nav bērnu gultņu, vienskapīšu rakstāmgaldus, puķu galdīņu utt.

Tāds pats stāvoklis ar salūzušajām mēbelēm. Neviens nav padomājis ierīkot darbnīcu, kur varētu nepieciešamības gadījumā izlabot krēslus, galdus utt. Jāautā rajona komunālo uzņēmumu kombināta vadītājam b. Jablonskim, vai darbnīcas ierīkošana arī ir problema, kuru nevar atrisināt? V. Fedīns

## STARPTAUTISKAIS APSKATS

### Kas iedvesmo pret Eģipti vērsto kampaņu

Londonā sākusies Suecas kanala jautājumam veltītā konference. Pirms konferences Anglijas, Francijas un ASV valdošās aprindas izvērta kampaņu pret Eģipti un pielietoja pret Eģiptes Republiku rupju spiedienu, kas ir izaicinājums miera lietai. Kāpēc Suecas kanala sabiedrības nacionalizācija Eģiptē radījusi izbilli rietumvalstīs, kā intereses izpaužas šo valstu akcijās pret Eģipti?

Lieta ir tā, ka aiz rietumvalstu oficiālo aprindu muguras slēpjas spēcīgi kapitalistiskie monopoli. Tieši tie arī ir pret Eģipti vērstās trokšņainās kampaņas īstie iedvesmotāji. Nacionalizētās Suecas kanala sabiedrības vadībai ir cieši sakari ar lielām kapitalistiskām apvienībām. Starp sabiedrības direktoriem bija Angļu un irāņu naftas sabiedrības agrākais pārvaldnieks, kā arī divi franču naftas sabiedrības vadītāji. Suecas kanala sabiedrības biju-

šais priekšsēdētājs Šarls-Ru vienlaikus ieņēma administrātoru amatu lielā franču bankā. Rietumeiropas monopoliem piederēja Suecas kanala sabiedrības akciju lielākā daļa, kas deva tiem milzīgu peļņu.

Suecas kanala nacionalizācija satrauc kapitalistus arī tāpēc, ka viņi baidās, ka Eģiptes piemēram varētu sekot citas arābu zemes, kuru milzīgās naftas bagātības ir angļu, franču un amerikāņu trestu rokās. Bažas par pasakainajiem ienākumiem, ko Rietumu kapitalisti ieguva, ekspluatēdami Tuvo un Vidējo Austrumu zemju dabas bagātības un tautas, nepārprotami izteica amerikāņu avīze „New York Herald Tribune“. Suecas krīze, rakstīja tā, modina „arvien pieaugošas bažas sakarā ar to, ka arābu naida pret Rietumiem stipri pieaudzis, kā rezultātā var tikt apdraudēti daudzu miljardu dolaru kapitalieguldīju-

mi Vidējo Austrumu naftas laukos“.

Protestēdamas pret Suecas kanala nacionalizāciju, rietumvalstis nebūt neaizstāvas savu tautu intereses. Tām ir pirmajā vietā kapitalistisko monopolu intereses. To šajās dienās atzina pat franču buržuaziskā avīze „Figaro“, rakstīdama: „Lietot spēku, lai aizstāvētu Suecas sabiedrības intereses, nozīmē... apstiprināt, ka ir pareiza marksistiskā teze par kapitalistisko valstu pakļaušanos finansālo monopolu interesēm.“

Eģiptes likumīgās tiesības uz Suecas kanalu atbalsta vairāk nekā pusotra miljarda cilvēku dažādās valstīs. 16. augustā arābu zemēs notika vispārējs streiks, solidarizējoties ar Eģipti un protestējot pret rietumvalstu uzbrukumiem Eģiptes suverenām tiesībām. PSRS un daudzu citu valstu valdības atzinušas Eģiptes valdības rīcību par likumīgu. PSRS ārlietu ministrs D. T. Šepilovs pēc ierašanās Londonā, lai piedalītos kon-

ferencē Suecas kanala jautājumā, paziņoja, ka padomju delegācija darīs visu iespējamo, lai palīdzētu atrast iespēju strīda jautājumu noregulēšanai visu ieinteresēto valstu vienošanās ceļā, pie kam tajā katrā ziņā jāpiedalās Eģiptes Republikai.

### Katastrofa Belģijas ogļu šachtā

Pēc franču preses ziņām, Belģijā, Marsinelas ogļu šachtā notikusi viena no šā gadsimta lielākajām katastrofām. 8. augustā šachtā izcēlās ugunsgrēks, kura dēļ pārtrūka lifta troses, un lifts nogāzās šachtā. Tajā 800 līdz 1000 metru dziļumā strādāja vairāk nekā 260 ogļrači, kuriem vairs nebija iespējas nokļūt virszemē. Ugunsgrēks šachtā neļāva glabšanas vienībām iekļūt apakšējās galerijās, kur atradās ogļrači. Viņi gandrīz visi gājuši bojā.

Visā pasaulē izplatījusies ziņa par ogļraču tragisko bojāeju. Viņu skaitā bija daudzi itāliešu, kas ieradusies Belģijā meklēt darbu. Daudzi ar-

zemju laikraksti norāda, ka katastrofa notikusi tāpēc, ka šachtu īpašnieki — belģu kapitalisti, neraugoties uz milzīgajiem ienākumiem, ko viņiem dod šachtas, negrib gādāt par nepieciešamajiem darba drošības apstākļiem. Šachtas ir nepietiekami apgādātas ar ventilācijas ierīcēm un slikti nodrošinātas pret ugunsgrēkiem, tajās netiek sistematiski nostiprināti štreki, štolles un remontdarbi, tāpēc nelaiemes gadījumi Belģijas šachtās notiek bieži. Laikā no 1947. līdz 1956. gadam Belģijā gājuši bojā 1.164 ogļrači. Belģijas arodbiedrību avīze „Oitā“, prasīdama nekavējoties uzlabot darba apstākļus šachtās, raksta: „Kapitalistu peļņas kāre un finansiālie apsvērumi pārāk ilgi ir par cēloni ogļraču bojāejai“.

Šajās dienās Belģijas un Itālijas darbaļaudis rīko streikus un mītiņus, aicinādami darīt galu kapitalistu patvaļai, kuras dēļ gājuši bojā Marsinelas ogļrači.

N. Čigirs

Redaktore H. JEROFEJEVA